

Meer nog.

Gezien de zwakte van de op Java gelegeerde infanterie-eenheden besloot Harada ongehuwde inheemse jongemannen van vijftien tot twintig jaar te laten registreren voor het volgen, twee- of driemaal per week, van militaire oefeningen, en voorts voor ongeoefende inheemsen de gelegenheid open te stellen, hulsoldaat, *heiho*, te worden in het Japanse leger; in januari '43 liet hij bekendmaken dat jongemannen van zeventien tot vijf-en-twintig jaar zich daartoe onmiddellijk konden aanmelden en op 1 februari dat inheemsen van twintig tot veertig jaar die luchtafweergeschut gehanteerd hadden of anderszins bij de luchtbescherming betrokken waren geweest, hetzelfde konden doen. Maar er was nog een ander probleem: hoe konden de inheemsen er in het algemeen toe gebracht worden, meer steun te verlenen aan het Japanse beleid? De *AAA*-actie was verlopen – de voormannen van de *Parindra* waren er niet in geslaagd, bij de brede massa enig enthousiasme te wekken voor de Japanse zaak. Vandaar dat aan Japanse zijde de conclusie werd bereikt dat het aanbeveling verdiende, een beroep te doen op de enige Indonesische politicus die in de jaren '20 en '30 had aangetoond een charismatische invloed te hebben op tal van inheemsen: Soekarno.